

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 27. 3. 2018 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a přísedících Ing. Anny Řežábkové a Jaroslava Pružince

takto:

Obžalovaná

D. M.,

rozená M., nar. v Jeseníku, trvale bytem , okres týž,
nyní ve vazbě v této trestní věci ve Věznici Plzeň,

uznává se vinnou, že

jako osoba, které byla svěřena do pěstounské péče nezletilá poškozená J. O., nar. a která tuto nezletilou poškozenou vychovávala, v období nejméně od konce srpna 2017 do 5. října 2017 v bytě umístěném ve třetím nadzemním podlaží domu č. v ulici , okres týž,

z malicherných důvodů, jako bylo odmítání stravy či pláč, soustavně a se stupňující se frekvencí záměrně fyzicky trestala nezletilou poškozenou, kterou v nezjištěném počtu případů jednak silou nejméně střední intenzity bila rukou do hlavy, trupu a končetin, jednak strkala takovou silou, že nezletilá poškozená padala na zem, rovněž ji kousla nejméně ve dvou případech do tváře a nejméně v jednom případě do ruky, nejméně jedenkrát ji svou rukou silněji zmáčkla hlavu, přičemž v důsledku popsanych fyzických útoků nezletilá poškozená utrpěla nejméně mnohačetné a rozsáhlé krevní výrony měkkých tkání hlavy, trupu a končetin,

dále poté, co nezletilá poškozená dne 5. 9. 2017 spadla z dětské postýlky a utrpěla mimo jiné zlomeninu dolní čelisti ve střední čáře a krčků obou temporo-mandibulárních kloubů dolní čelisti, jí nezajistila odborné stomatologické vyšetření a léčbu, třebaže si byla vědoma, že nezletilá poškozená má zjevné obtíže s kousáním a rozměňňováním stravy, dne 5. 10. 2017 kolem 12.00 hodin pak nezletilou poškozenou, která při jídle plakala, nejprve udeřila rukou do obličeje, poté ji nejméně třikrát intenzitou vyššího stupně udeřila koženou částí lehčího opasku do temene hlavy, a když po chvíli poškozená sedící na pohovce počala jevit známky poruchy vědomí, uchopila ji za horní končetiny a intenzitou velkého stupně třásla s jejím tělem ve snaze ji probrat, v důsledku tohoto třesení v kombinaci s některým či některými z dřívějších shora popsaných útoků vedených proti její hlavě nezletilá poškozená utrpěla masivní krevní výron pod tvrdou plenou mozkovou nad pravou mozkovou polokoulí s útlakem mozkové tkáně a s přetlakem středových struktur mozku doleva, ložiskový úrazový krevní výron v měkkých plenách mozkových, otok mozku těžkého stupně, druhotné změknutí mozkové tkáně, posunové krvácení v mozkovém kmeni, trombózu žilních splavů lebky a krevní výrony v sítnici pravého oka, v sítnici i sklivci levého oka spolu se subluxací čočky, přičemž obžalovaná si byla vědoma, že jejím popsaným jednáním může dojít i ke vzniku vážných nitrolebních poranění nezletilé poškozené a s jejich případným vznikem byla srozuměna, s uvedenými nitrolebními poraněními byla nezletilá poškozená hospitalizována od 5. 10. 2017 ve Fakultní nemocnici Plzeň, kde i přes poskytnutou lékařskou péči dne 9. 10. 2017 v důsledku těžkého otoku mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou zemřela, přičemž obžalovaná si měla a mohla být vědoma, že její výše popsané jednání je způsobilé u nezletilé poškozené zapříčinit v krajním případě smrt,

tedy

- jednak týrala osobu, která byla v její péči a výchově,
- jednak jinému úmyslně způsobila těžkou újmu na zdraví, čin spáchala na dítěti mladším patnácti let a činem způsobila smrt,

čímž spáchala

- jednak přečin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku,
- jednak zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 145 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře **9 (devíti) roků**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon uvedeného trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Dne 19. 2. 2018 podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni u zdejšího soudu obžalobu na D. M. pro trestné činy týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku a těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku, a to v zásadě – s dílčími odchylkami (z nichž je namístě zmínit, že podle

žalobního návrhu se obžalovaná stíhaného jednání počala dopouštět již „nejméně od počátku srpna 2017“ a že i zlomenina dolní čelisti nezletilé poškozené vznikla v důsledku útoků obžalované) - na takovém skutkovém základě, jaký je popsán ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.

2. Soud provedl při hlavním líčení veškeré důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění věci (ostatně strany po provedení stávajících důkazů žádné další důkazní návrhy ani neměly). Na jejich základě vzal za prokázaný následující skutkový stav.
3. Obžalovaná D. M. žije v manželství s J. M., vlastní děti nemají. Sestra M. M. O. je naproti tomu matkou většího počtu dětí, o které však není schopna se dlouhodobě postarat, proto jsou tyto děti v ústavní či náhradní rodinné péči. Jedním z těchto dětí byla i nezletilá J. O., narozená (dále též i „nezletilá poškozená“), jež se až do 14. 7. 2017 nacházela v péči Dětského domova Charlotty Masarykové v Praze.
4. Na jaře 2017 se obžalovaná s manželem rozhodli, že přijmou do své péče dvě z dětí M. O., a to již zmíněnou nezletilou J. O. a dále nezletilou D. O., narozenou 20. 1. 2017. Prvně jmenovanou nezletilou přijali do péče dne 14. 7. 2017, a to nejprve na základě předběžného opatření vydaného usnesením Okresního soudu v Příbrami dne 22. 6. 2017 sp. zn. 7P 33/2016, tentýž soud v téže věci následně rozsudkem ze dne 2. 8. 2017 rozhodl, že nezletilá poškozená se jim svěřuje do společné pěstounské péče. V této době již obžalovaná a její manžel měli v péči (taktéž na základě soudních rozhodnutí) nezletilou D. O. a žili v pronajatém bytě umístěném ve třetím nadzemním podlaží domu č. v ulici .
5. Způsob, jakým obžalovaná přistupovala k péči a výchově nezletilé J. O., byl zpočátku celkem bez problémů. Situace se ovšem změnila nejpozději koncem srpna 2017. Minimálně od této doby obžalovaná, která je osobou s nízkou inteligencí, emočně nestabilní, silně podléhající nervozitě, afektům i náladám, vykazující velmi nízkou toleranci ke stresu, špatně regulující vztek a mající tak sklony k agresivitě, začala ve výše označeném bytě z malicherných důvodů, zejména z důvodu odmítání stravy a pláče, zcela nepřiměřeně fyzicky trestat nezletilou poškozenou. Takové její počínání bylo soustavné, stupňovala se jeho frekvence a trvalo až do 5. 10. 2017. V uvedeném období konkrétně obžalovaná nezletilou poškozenou v nezjištěném počtu případů jednak silou nejméně střední intenzity bila rukou do hlavy, trupu a končetin, jednak strkala takovou silou, že nezletilá poškozená padala na zem, rovněž ji kousla nejméně ve dvou případech do tváře a nejméně v jednom případě do ruky, nejméně jedenkrát ji svou rukou silněji zmáčkla hlavu. V důsledku právě popsaných fyzických útoků nezletilá poškozená utrpěla nejméně mnohačetné a rozsáhlé krevní výrony měkkých tkání hlavy, trupu a končetin.
6. Dne 5. 9. 2017 nezletilá poškozená spadla z dětské postýlky a utrpěla mimo jiné zlomeninu dolní čelisti ve střední čáře a krčků obou temporo-mandibulárních kloubů dolní čelisti. Obžalovaná a její manžel ji odvezli k vyšetření do Rokycanské nemocnice, a. s., kde na lékařské službě první pomoci nedošlo k odhalení uvedené fraktury, ošetřující lékařkou ale bylo doporučeno při projevujících se potížích vyhledat odbornou stomatologickou léčbu. Přestože nezletilá poškozená po uvedeném úrazu měla zjevné a zvýšené potíže s kousáním a rozměšňováním stravy, obžalovaná ji nezajistila odborné stomatologické vyšetření a léčbu, ačkoli si byla vědoma zmíněných potíží nezletilé poškozené při konzumaci stravy.
7. Hrubé a necitlivé nakládání obžalované s nezletilou J. O. vygradovalo dne 5. 10. 2017 kolem 12.00 hodin. V této době se obžalovaná s oběma nezletilými nacházela v obývacím pokoji bytu a dávala jim jídlo. Nezletilá poškozená, která seděla na pohovce, při konzumaci jídla plakala,

proto ji obžalovaná nejprve udeřila rukou do obličeje. Poněvadž nezletilá poškozená v pláči neustála, obžalovaná uchopila do ruky lehčí opasek, jeho koženou část přeložila napůl a takto přeloženou koženou částí nezletilou poškozenou nejméně třikrát intenzitou vyššího stupně udeřila do temene hlavy. V důsledku některého či spíše některých z dosud popsanych útoků proti hlavě (míněno nejen dne 5. 10. 2017, ale případně i některého předchozího dne) se u nezletilé poškozené po několika minutách od zmíněných ran opaskem začala rozvíjet část dále popsanych nitrolebních poranění, což se navenek projevovalo zejména tím, že byla malátná, nehýbala se a ztěžka dýchala. V této chvíli obžalovaná nezletilou poškozenou ve snaze ji probrat uchopila za horní končetiny a intenzitou velkého stupně trásla s jejím tělem. V důsledku tohoto jejího počínání v kombinaci s některým či některými z dřívějších shora popsanych útoků vedených proti její hlavě nezletilá poškozená utrpěla nitrolební poranění specifikovaná ve výrokové části rozsudku, tedy masivní krevní výron pod tvrdou plenou mozkovou nad pravou mozkovou polokoulí s útlakem mozkové tkáně a s přetlakem středových struktur mozku doleva, ložiskový úrazový krevní výron v měkkých plenách mozkových, otok mozku těžkého stupně, druhotné změknutí mozkové tkáně, posunové krvácení v mozkovém kmeni, trombózu žilních splavů lebky a krevní výrony v sítnici pravého oka, v sítnici i sklivci levého oka spolu se subluxací čočky.

8. Jelikož se nezletilá poškozená ani po popsáném třesení jejím tělem neprobrala a stále jevila známky poruchy vědomí, obžalovaná ji nejprve v koupelně bytu polévala vodou, následně kontaktovala obyvatelku jednoho ze sousedních bytů I. P. Ta přivolala vozidlo zdravotnické záchranné služby, které nezletilou poškozenou transportovalo na Dětskou kliniku Fakultní nemocnice v Plzni. Zde byla nezletilá poškozená hospitalizována až do 9. 10. 2017, kdy i přes poskytnutou lékařskou odbornou péči zemřela v důsledku těžkého otoku mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, tedy nejzávažnějších z nitrolebních poranění způsobených počínáním obžalované.
9. Obžalovaná si při výše uvedeném jednání byla vědoma možnosti, že ta část jejího hrubého a necitlivého nakládání s nezletilou poškozenou, jež záležela v útocích proti její hlavě a silným třesením s jejím tělem, může vést i ke vzniku vážných nitrolebních poranění a s jejich případným vznikem byla srozuměna. Okolnost, že její jednání je způsobilé u nezletilé poškozené zapříčinit v krajním případě smrt, si patrně neuvědomovala, avšak vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům si tohoto následku vědoma být měla a mohla. Její schopnost rozpoznat protiprávnost svého počínání byla plně zachována, schopnost své jednání ovládnout byla nepodstatně snížena.
10. Popsaná skutková zjištění soud učinil ze svědeckých výpovědí J. M., M. O. a I. P., listin vztahujících se k otázce svěřeni nezletilé J. O. do péče obžalované a J. M., úředního záznamu o vytěžení MUDr. Petra Hány, lékařské zprávy Rokycanské nemocnice, a. s., záznamu telefonického oznámení na linku 155, protokolu o vydání věci, posudků znaleckého pracoviště z oboru kriminalistika, odvětví biologie a odvětví genetika, znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství i odvětví psychiatrie a klinická psychologie, a výpovědi obžalované D. M.
11. Obžalovaná D. M. byla k věci procesně použitelným způsobem nejprve vyslechnuta jako obviněná v přípravném řízení policejním orgánem (č. l. 65-71). Jelikož její výpověď učiněná v rámci tohoto výslechu byla významným usvědčujícím důkazem, soud její obsah popíše detailněji.
12. Obžalovaná se nejprve vyjadřovala k získání nezletilé J. O. (i její sestry D. O.) do pěstounské péče, tuto okolnost popsala v zásadě tak, jak je uvedeno shora ve skutkových zjištěních soudu. K samotnému stíhanému jednání pak uvedla, že v průběhu prvního měsíce po svěřeni nezletilé poškozené do péče se k ní chovala slušně, s manželem ji pravidelně vodili k dětskému lékaři MUDr. Hánovi na kontroly s ekzémem, poslední taková kontrola

proběhla počátkem srpna. Nezletilá poškozená sice nechtěla jíst, nicméně po rozmixování stravu vždy snědla. V srpnu se dostala do sporu s otcem nezletilé D., biologická matka nezletilé poškozené zase neposkytovala součinnost potřebnou k tomu, aby s manželem dostali dávky související s pěstounskou péčí. Obžalovaná proto byla nervózní, s manželem se hádali a vulgárně si nadávali, také do sebe strkali. Od této doby ji podle jejího vyjádření „začalo všechno srát“. Navíc se jí rozbil mixér, proto již nemohla nezletilé poškozené mixovat jídlo, a když jí dala normální jídlo, tak „se poblila“. Tehdy ji obžalovaná poprvé uhodila, konkrétně ji „plácla přes ruce“, nešlo o velkou ránu. Postupem času se to ale stupňovalo, s manželem se hádali, neměli peníze, nezletilá poškozená při jídle fňukala, a když na ni obžalovaná zakřičela, že musí jíst, tak se rozbrečela, což obžalovanou „nasralo a letěla facka“. Facky jí dávala na pusu, šlo „o klasickou facku, ani moc lehkou a ne ani moc silnou“. Nezletilé poškozené takto „dávala facky stejné intenzity, ale zvýšila se četnost“. Nebylo to při každém jídle, nebylo to každý den, ale někdy to bylo vícekrát za den, vždy ji uhodila pouze rukou, facky směřovaly nejen do obličeje, ale také na ruce a zadek. V postýlce, při koupání ani mimo byt nezletilou poškozenou nebila. V některých případech nezletilou poškozenou také „žďouchla a ona spadla na zadek“, je možné, že se při takovém pádu o něco udeřila. Také ji dvakrát kousla do tváře. Z jejího popsání jednání měla nezletilá poškozená na těle modřiny. Před manželem ji nebila, manžel si ale u nezletilé poškozené všiml modřin, proto se ji tázal, „odkud to má, že to není normální“, obžalovaná mu sdělila, že upadla, v jednom případě manželovi však přiznala, že nezletilou poškozenou kousla. Manžel jí vyhrožoval, že se s ní rozvede, protože se chová špatně k nezletilé poškozené. Obžalovaná i opakovaně chtěla, aby nezletilá poškozená „od nich odešla“, manžel s tím ale nesouhlasil. Nezletilou poškozenou chtěla obžalovaná podle svých slov „dát pryč“ z toho důvodu, že „si uvědomovala, že už je to moc časté, že ji mlátí, že je modrá“ a že „když dostane nervy, tak ji uhodí, pak toho lituje a omlouvá se jí“. K uvedenému podle obžalované docházelo v srpnu a září 2017. Ona sama měla raději nezletilou D., manžel „to měl obráceně“. Jednou nezletilá poškozená vypadla z postýlky a měla krev v obličeji, tehdy jeli ihned s manželem do nemocnice, lékařskou zprávu z tohoto vyšetření předložila policii (zde lze poznamenat, že jde o zprávu na č. l. 78 spisu). Obžalovaná si nedokáže vysvětlit, odkud mohla mít nezletilá poškozená zlomenou čelist, nestěžovala si na bolest, pokud plakala, obžalovaná se domnívala, že pouze nechce jíst, což dělala od doby, kdy si ji vzali do péče, nenapadlo ji, že důvodem odmítání stravy je takové poranění. K průběhu dne 5. 10. 2017 obžalovaná prohlásila, že tohoto dne „došlo k tomu poslednímu napadení“. Ona i obě nezletilé vstaly, její manžel byl v té době již v zaměstnání, nasnídaly se, poté si hrály, nezletilá poškozená si na nic nestěžovala, pak obžalovaná dala nezletilé spát. Když se vzbudily, připravila jim jídlo, nezletilá poškozená jedla chleba s máslem, sýrem a salámem, seděla vedle ní na pohovce. Protože „byl problém s jídlem“, obžalovaná jí nejprve domlouvala, aby jedla, nezletilá poškozená ale „pořád fňukala“. Před posledním soustem jí „dala pravou rukou facku na levou tvář, na tu modřinu, tu už tam měla z minula“. Po této facce nezletilá poškozená pořád seděla a brečela, to obžalovanou „nasralo“, napadlo ji, že si na ni vezme pásek. Vytáhla ho proto ze zásuvky, sedla si zase vedle nezletilé poškozené, která mezitím přestala plakat. Poté ji obžalovaná vyzvala, aby otevřela pusu, zda jídlo spolkla, přičemž viděla, že na horním patře má pořád poslední sousto. Proto na ni zakřičela „dělej, sněz to“, nezletilá poškozená začala zase plakat. Obžalovaná tak vzala uvedený pásek do ruky a třikrát nebo čtyřikrát „jí dala po hlavě“, pásek byl v této době ohnutý napůl, v ruce držela kovovou přezku a druhý konec pásku. Uhodila ji takto do horní části hlavy do vlasů, od „ucha k uchu“. Nezletilá poškozená „chvilku fňukala, pak přestala“. Potom na ni obžalovaná mluvila, asi tak 15 nebo 20 minut, nezletilá poškozená se v této době smála, byla plně při vědomí. Obžalovaná se poté věnovala nezletilé D., když se po chvíli otočila zpět k nezletilé poškozené, ta „seděla, měla sklopenou hlavu, oči napůl otevřené a byla taková omámená, jako by se jí chtělo spinkat, ruce měla v klíně a ztěžka dýchala“. Obžalovaná proto vstala, uchopila ji v podpaží oběma rukama, narovнала do sedu a poté s jejím tělem trásla, byly to prudké pohyby, aby se vzpamatovala. Také se jí pokusila otevřít pusu, neboť si myslela, že jí zaskočil chleba. Nevěděla, co má dělat, chtěla jí pomoci. Poté ji napadlo, že nezletilou poškozenou zkusí probudit vodou, odnesla ji proto do

koupelny, cestou jí nespada ani se neuhodila. V koupelně ji posadila do vany s vodou, vodu na ni také cákala. Nezletilá poškozená „byla pořád celou dobu ve stejném stavu, nic nepomohlo“. Poté sama obžalovaná spadla do vany, nikoli ale na nezletilou poškozenou. Následně běžela k sousedce bydlící o patro níže, které sdělila, že nezletilá poškozená omdlela, že jí dávala chleba a asi jí zaskočilo. Sousedka poté přivolala záchranku, její vozidlo přijelo zhruba do deseti minut. Před domem předala nezletilou poškozenou lékaři, jemuž také oznámila, že jí asi zaskočilo, o tom, že ji bouchla do hlavy, lékař neřekla, „vůbec jí nenapadlo, že by to mohlo být z toho“. Jiným než výše popsaným způsobem daného dne nezletilou poškozenou neudeřila. Pásek, jímž ji bila, vydala včera (dne 5. 10. 2017) policii. Obžalovaná podle svého vyjádření nikdy nespatriila, že by nezletilou poškozenou někdy uhodil manžel, ten se k dětem choval hezky. Závěrem výpovědi obžalovaná prohlásila, že „je jí to moc líto, nechtěla jí tak ublížit, přeje si, aby se uzdravila“.

13. Při návazně konaném vazebním zasedání v přípravném řízení, v němž se rozhodovalo o návrhu státního zástupce na vzetí do vazby (č. l. 40-41), obžalovaná v rámci své poměrně stručné výpovědi odkázala na svou předešle učiněnou (shora popsanou) výpověď před policejním orgánem, dále se vyjadřovala ke svým aktuálním osobním a rodinným poměrům.
14. V řízení před soudem obžalovaná při výslechu uskutečněném v hlavním líčení (č. l. 407) využila svého práva nevypovídat, u posléze konaného výslechu, který souvisel s rozhodováním o dalším trvání vazby (č. l. 409), ale konstatovala, že „to, co udělala, je neomluvitelné, a moc toho lituje, kdyby to šlo nějak odčinit, tak by to udělala, ale ví, že se to odčinit nedá“. V reakci na výslech znaleců z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, pak ve stručnosti zopakovala, jakým způsobem jednala dne 5. 10. 2017 vůči nezletilé poškozené (tedy, že ji udeřila rukou do obličeje, poté dala tři nebo čtyři dány opaskem do hlavy a nakonec s ní trásla), přičemž upřesnila, že úder opaskem byly silnější, také intenzita třesení s jejím tělem byla silná, dále doplnila (ve vztahu k otázce zlomeniny dolní čelisti), že nezletilá poškozená měla potíže s konzumací stravy po celou dobu, co ji měli v péči, nejprve měla mixovanou stravu, po rozbití mixéru dostávala pevnou stravu, kterou sice od obžalované odmítala, ale od manžela ji jedla, ovšem po jejím pádu z postýlky se tyto problémy se stravou znatelně zhoršily (zde je třeba z procesního hlediska poznamenat, že v rámci hodnocení důkazů lze přihlížet i k takovému vyjádření obžalované osoby, které ve smyslu § 214 trestního řádu učiní v rámci probíhajícího dokazování právě v reakci na některý z provedených důkazů, jak ostatně plyne i z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 2016 sp. zn. 3Tdo 218/2016).
15. Shora popsaný podstatný obsah výpovědi a vyjádření obžalované dokládá, že obžalovaná se doznala k převážné části okolností tvořících podstatu jednání, jímž byla uznána vinnou. Konkrétně připustila, že nezletilou J. O., kterou měla v péči a výchově, od blíže jí nespécifikované části měsíce srpna 2017 do 5. 10. 2017 v bytě označeném ve výroku rozsudku z malicherných důvodů, jako bylo odmítání stravy či pláč, soustavně a se stupňující se frekvencí záměrně fyzicky trestala, a to tak, že ji v nezjištěném počtu případů jednak bila rukou do hlavy, trupu a končetin, jednak strkala takovou silou, že nezletilá poškozená padala na zem, rovněž ji kousla nejméně ve dvou případech do tváře, dále poté, co nezletilá poškozená spadla z dětské postýlky a měla zjevné obtíže s kousáním a rozmělněním stravy, jí nezajistila odborné stomatologické vyšetření a léčbu, dne 5. 10. 2017 pak nezletilou poškozenou, která při jídle plakala, nejprve udeřila rukou do obličeje, poté ji nejméně třikrát intenzitou vyššího stupně udeřila koženou částí lehčího opasku do temene hlavy, a když po chvíli poškozená sedící na pohovce počala jevit známky poruchy vědomí, uchopila ji za horní končetiny a intenzitou velkého stupně trásla s jejím tělem ve snaze ji probrat.
16. Další ve věci provedené důkazy nejen potvrzují takto obžalovanou doznávané okolnosti, ale současně tyto okolnosti v některých směrech upřesňují a doplňují, rovněž dokládají, jaká poranění

nezletilá poškozená v důsledku jednání obžalované utrpěla a že část z těchto poranění byla příčinou její smrti.

17. Skutečnost, na základě jakých rozhodnutí, kdy a odkud byla nezletilá poškozená předána do péče (nejprve předběžné a poté pěstounské) obžalované a jejího manžela J. M., jak jsou tyto okolnosti popsány v té předchozí pasáži odůvodnění, která obsahuje skutková zjištění soudu, dokládají listiny z opatrovnického spisu Okresního soudu v Příbrami (č. l. 241-260) a zpráva Městského úřadu Rokycany, Odboru sociálního a zdravotního (č. l. 304-306). Z uvedené zprávy se dále podává, že označený orgán sociálně právní ochrany dětí provedl dne 17. 7. 2017 (tedy krátce po předání nezletilé poškozené do péče obžalované a jejího manžela) šetření v místě bydliště obžalované a jejího manžela, v rámci tohoto šetření nebyly v péči o nezletilou poškozenou zjištěny žádné závady.
18. Jako svědci byli vyslechnuti manžel obžalované J. M. i jeho sestra a současně matka nezletilé poškozené M. O., oba vypovídali pouze v přípravném řízení (č. l. 128-131, 136-138), u hlavního líčení využili práva odepřít výpověď z důvodu příbuzenského vztahu k obžalované (č. l. 416). V rámci svých výpovědí se nejprve vyjadřovali k okolnostem, za nichž byla nezletilá poškozená svěřena a předána do péče obžalované a svědka J. M., v této části jejich vyjádření korespondovala s výpovědí obžalované i listinnými důkazy uvedenými v předešlém odstavci.
19. Svědek J. M. dále potvrdil, že on i obžalovaná po určitou dobu docházeli s nezletilou poškozenou, která trpěla ekzémy, na kontroly k MUDr. Hánovi, v této době měla nezletilá poškozená pouze jednu drobnou modřinu. Od doby, kdy ji měli v péči, také špatně jedla, obžalované u jídla často kňourala, od svědka jídlo přijímala celkem bez problémů. Od měsíce srpna 2017 svědek začal zaznamenávat četnější a častější modřiny v jejím obličeji, zhruba třikrát zde měla velkou modřinu. Tápal se proto na tuto skutečnost obžalované, ta mu odvětila, že neví, odkud nezletilá poškozená má zmíněné modřiny. Jednoho večera v září 2017, mohlo jít o pátý den tohoto měsíce, když byla nezletilá poškozená již v postýlce, šel svědek vynést odpadky, po návratu do bytu spatřil obžalovanou s nezletilou poškozenou v náručí, nezletilá plakala a tekla jí krev z pusy. Obžalovaná mu jako vysvětlení sdělila, že nezletilá poškozená spadla z postýlky. Poté ji ihned odvezli na kontrolu do nemocnice, kde se jí lékařka pouze podívala do úst a prohmatala bradu. Následně měla nezletilá poškozená lehkou modřinu na bradě, občas se jí také spustila krev ze rtu. Svědek posléze také zaznamenal, že obžalovaná, když nezletilá poškozená jednou při krmení nechtěla jíst, jí zmáčkla svou rukou hlavu, v důsledku čehož měla nezletilá poškozená na několika místech hlavy modřiny, v dalším případě zase spatřil, jak obžalovaná kousla nezletilou poškozenou do ruky, neboť plakala při koupání. V návaznosti na toto její jednání se svědek s obžalovanou vždy pohádal, hrozil jí, že ji vyhodí z bytu a rozvede se s ní, že to není normální. Nezletilá poškozená v této době měla také velké modřiny v obličeji, proto se svědek domníval, že ji kouše i do tváře, všiml si také menších modřin na jejím hrudníku, sám ale nikdy přímo neviděl, že by obžalovaná nezletilou poškozenou bila. Jde-li o událost ze dne 5. 10. 2017, svědek byl podle svého vyjádření daného dne v zaměstnání, zde byl telefonicky informován, že nezletilou poškozenou odvezli do nemocnice. Jel proto do místa bydliště, kde již byli policisté, obžalovaná v té době uváděla, že nezletilá poškozená upadla do mdlob, jako by se dusila, snažila se ji probrat, proto s ní trásla a také dávala do vany s vodou. Až po výslechu u policie mu obžalovaná sdělila, že nezletilé poškozené dala velké čtyři rány páskem do hlavy.
20. Svědkyně M. O. podle svého vyjádření někdy koncem července 2017 asi po dobu jednoho týdne žila v bytě obžalované a jejího manžela, poté je v jejich bytě pravidelně navštěvovala. Obžalovaná i její manžel se k nezletilé poškozené i nezletilé D. chovali slušně, nikdy neznamenala jakékoli útoky proti nim, obžalovaná pouze vulgárně urážela svého manžela. Zhruba posledních čtrnáct dní obžalovaná svědkyni zakázala, aby za nimi chodila do bytu,

důvodem bylo obtěžující chování bývalého manžela svědkyně vůči obžalované, jejímu manželovi i dalším členům rodiny, svědkyně tak nezletilou poškozenou i nezletilou D. ■■■ vidávala pouze před domem, kam je obžalovaná vždy přivedla. V této době zaznamenala, že nezletilá poškozená měla ve tváři modřinu jakoby od kousnutí, manžel obžalované jí k tomu sdělil, že podle tvrzení obžalované se udeřila v postýlce. Vedle toho když koupila nezletilé poškozené sušenku a ta ji jedla, svědkyně měla dojem, že nemůže kousat na levou stranu, když obžalovanou a jejího manžela upozornila, že by s ní měli jít k lékaři, obžalovaná reagovala konstatováním, že „je to normální“. Jiného zranění ani problému si svědkyně u nezletilé poškozené nevšimla.

21. V úředním záznamu o výtěžení MUDr. Petra Hány na č. l. 354 (tento úřední záznam byl při hlavním líčení přečten postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu), který byl registrujícím lékařem nezletilé poškozené, jsou obsaženy tytéž informace, jaké vyplynuly již z výpovědi obžalované a svědka J. ■■■ M. ■■■, tedy že obžalovaná a jmenovaný svědek docházeli od poloviny července do počátku srpna 2017 s nezletilou poškozenou k uvedenému lékaři zejména z důvodu léčení ekzému na jejím těle (kontroly proběhly podle daného úředního záznamu konkrétně ve dnech 19. 7., 21. 7, 27. 7. a 2. 8. 2017), přičemž v průběhu žádné z těchto kontrol nebyly zjištěny jakékoli známky jejího týrání.
22. Dosud rozebrané důkazy tedy podporují výpověď obžalované v tom směru, že v červenci a po část srpna 2017 se vůči nezletilé poškozené ještě neprojevovala hrubě a násilně. Jak ale dokládá svědectví J. ■■■ M. ■■■, situace se změnila v posléze uvedeném měsíci, neboť tehdy jmenovaný svědek začal registrovat na těle nezletilé poškozené hematomy (což koresponduje s doznáním obžalované, že právě v daném měsíci začala nezletilou poškozenou fyzicky napadat údery rukou, kousáním do tváře a strkáním), sám pak přímo zaznamenal (a jeho svědectví tak přímo prokazuje) dva fyzické útoky obžalované vůči nezletilé poškozené, konkrétně zmáčknutí hlavy a kousnutí do ruky. Jelikož z výpovědi tohoto svědka ani obžalované není zřejmé (a dovodit to nelze ani z žádného jiného provedeného důkazu), od které části měsíce srpna 2017 obžalovaná začala fyzicky napadat nezletilou poškozenou, je třeba – při respektování zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného) – vycházet z toho, že se tak dělo od konce uvedeného měsíce. Svědecká výpověď J. ■■■ M. ■■■ dále zprostředkovaně potvrzuje okolnost (primárně plynoucí z doznání obžalované), že obžalovaná dne 5. 10. 2017 opakovaně udeřila větší silou nezletilou poškozenou opaskem do hlavy. Jde-li o svědectví M. ■■■ O. ■■■, to ve vztahu ke konci rozhodného období jednak nepřímou potvrzuje fyzické napadání nezletilé poškozené (svědkyně tehdy zaznamenala na její tváři hematom), jednak dokládá (ve shodě s tím, jak se vyjádřila při hlavním líčení obžalovaná), že nezletilá poškozená měla zjevné obtíže s konzumací stravy, čehož si obžalovaná byla vědoma.
23. Jak plyne z protokolu o vydání věci (č. l. 112-116), obžalovaná vydala policejnímu orgánu kožený opasek. Ten byl podroben odbornému zkoumání, jehož výsledky jsou zachyceny v posudcích znaleckého pracoviště z oboru kriminalistika, odvětví biologie (č. l. 120-122) a odvětví genetika (č. l. 124-126). Z jejich závěrů se podává, že na opasku byl zajištěn DNA profil, který se shoduje s DNA profilem nezletilé poškozené. Právě popsané důkazy tak celkem jasně podporují okolnost vyplývající z výpovědi obžalované, že výše zmíněný opasek použila při jednom z útoků na nezletilou poškozenou. Daný opasek byl proveden v hlavním líčení jako věcný důkaz, je zřejmé, že kožená část tohoto opasku je poměrně lehká a měkká.
24. Ve věci byla vyslechnuta v procesním postavení svědkyně I. ■■■ P. ■■■ (č. l. 151-153, 417-418), která obývá byt umístěný o patro níž, než je byt, ve kterém v rozhodném období žili obžalovaná a její manžel. Jmenovaná k soužití obžalované a jejího manžela i jejich péči o svěřené děti významnější informace neposkytla, vyjadřovala se ale k průběhu dne 5. 10. 2017. V tomto směru vypověděla, že kolem poledne zaslechla tlučení na dveře svého bytu. Když je otevřela, spatřila obžalovanou, která v náručí držela nezletilou poškozenou, obě byly mokré. Nezletilá

poškozená byla bledá a bezvládná, hlavu měla zvrácenou, občas pootevřela oči a jako by se snažila nadechnout. Obžalovaná uváděla, že nezletilá poškozená jedla chleba, stále hovořila o chlebu, svědkyně tak usoudila, že nezletilá poškozená se zřejmě měla dusit, ovšem nijak nekuckala, nechroptěla, tedy se neprojevovala tak, jako by jí mělo zaskočit jídlo. Svědkyně ihned poté zatelefonovala na linku 155, operátorka jí poradila, aby nezletilou poškozenou přiměřeně několikrát udeřila mezi lopatky, což učinila, nic se ale nezměnilo, nezletilá poškozená byla stále ve stejném stavu. Svědkyně si všimla, že nezletilá poškozená měla modřinu v obličeji, o té se zmínila i operátorce, obžalovaná reagovala sdělením, že „to už je starší“. Nezletilá poškozená podle svědkyně v ústech nic neměla, z úst jí nic nevypadlo. Po několika minutách přijelo vozidlo záchranné služby, svědkyně a obžalovaná s nezletilou poškozenou v náručí proto vyšly před dům, kde obžalovaná předala nezletilou poškozenou lékařům. Svědkyně poté ještě šla do bytu obžalované, aby odtud vzala menší dítě (nezletilou D. O.). Manžel obžalované se v bytě ani v jeho okolí nenacházel.

25. Součástí spisu je záznam telefonického hovoru mezi svědkyní I. P. a operátorkou linky 155 (č. l. 320-324). Tento hovor se uskutečnil dne 5. 10. 2017 od 12.31 hodin, jeho obsah koresponduje s výpovědí jmenované svědkyně.
26. Svědectví I. P. a uvedený záznam telefonního hovoru na linku 155 tak zejména potvrzují, že nezletilá poškozená se nedlouho poté, co ji obžalovaná podle své výpovědi nejprve udeřila do obličeje, poté bila opaskem do hlavy a následně silně třásla s jejím tělem, projevovala takovým způsobem, jaký také popisovala ve své výpovědi obžalovaná (bezvládnost, obtížné dýchání, občasné otevírání očí). Výpověď uvedené svědkyně rovněž nepřímě potvrzuje tvrzení obžalované, že právě ona dne 5. 10. 2017 s nezletilou poškozenou nakládala výše zmíněným způsobem (úder do obličeje, bití opaskem do hlavy a silné třesení), neboť manžel obžalované se na místě nenacházel (byl v zaměstnání, jak vyplynulo z výpovědi jeho i obžalované) a žádná jiná osoba, která by se takového jednání vůči nezletilé poškozené mohla dopustit, v jejich společné domácnosti nežila (danou společnou domácnost tvořili obžalovaná, její manžel, nezletilá poškozená a zhruba osmiměsíční D. O.). Tato svědecká výpověď, shora zmíněný záznam telefonického hovoru na linku 155 a výpověď obžalované také umožňují dovodit, kdy konkrétně se obžalovaná výše označeného jednání daného dne dopustila, tedy že se tak stalo někdy kolem 12.00 hodin.
27. Spíše na okraj lze zmínit, že jako svědkyně byla vyslechnuta i další sousedka obžalované a jejího manžela E. T. (č. l. 154-157), ta ale k věci žádné podstatnější informace neposkytla, snad vyjma sdělení, že z bytu obžalované a jejího manžela byl často slyšet mimo jiné i pláč nezletilé poškozené (což nepřímě potvrzuje, že s ní bylo hrubě a necitlivě nakládáno)
28. Pro objasnění duševního stavu obžalované a její osobnostní charakteristiky byli přibráni znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, kteří zpracovali posudek z uvedeného oboru (č. l. 87-110, 418-421). Podle znalce - psychiatra obžalovaná trpí a v době stíhaného činu trpěla smíšenou poruchou osobnosti. Jde o trvalý a léčením neovlivnitelný stav, který se projevuje mimo jiné sklonem k větší afektivní labilitě, nízké frustrační toleranci, pohotovostí ke zkratkovitému a afektogennímu jednání, agresivitou vůči okolí i sobě, sníženou schopností respektovat morální i zákonné normy. V době stíhaného činu byly její schopnosti rozpoznávací plně zachovalé, její schopnosti ovládací byly částečně, ne však podstatně sníženy pro smíšenou poruchu osobnosti se zkratkovým a afektogenním jednáním (zmíněné snížení ovládacích schopností představuje druhý stupeň v rámci celkem šestistupňové škály užívané znalcem). Obžalovaná je přes uvedenou poruchu osobnosti a podprůměrný intelekt schopna chápat smysl trestního řízení i smysl a účel případně uloženého trestu. Z čistě psychiatrického hlediska není pobyt obžalované na svobodě nebezpečný (neboť netrpí léčitelnou psychickou poruchou), proto znalec nenavrhuje žádné medicínsko právní opatření. Podle znalkyně-

psycholožky se intelektová výkonnost obžalované pohybuje v hlubokém podprůměru až na hranici lehké mentální retardace, mentálně retardovaná ale není. Její intelekt je nevyvážený, výrazně snížený je kupříkladu ve vztahu k řešení abstraktních matematických otázek, jde-li ale o praktickou orientovanost a schopnost se adaptovat se v okolním světě, zde jsou její schopnosti lepší, znalkyně je označila za podprůměrné. Osobnost obžalované je strukturována poruchově. Má špatnou schopnost navazovat a udržovat trvalé, stabilní a hluboké vazby k lidem, silně podléhá nervozitě, afektům a náladám, má velmi nízkou toleranci ke stresu, je u ní dáno riziko autoagrese i heteroagrese v nejširším spektru, špatně se ovládá, zejména špatně reguluje nervozitu a vztek. Je nevytrvalá, má tendenci k pohodlnosti a sníženou schopnost vytrvalého úsilí. Její vztah ke společenským normám se jeví jako volnější, větším problémem se však jeví schopnost a úsilí jim dostát. Vzhledem k uvedené osobnostní charakteristice obžalovaná rozhodně není vhodnou pěstounkou. Pokud se dopustila stíhaného jednání, pak tak činila v afektu, pod vlivem vzteku, lze připustit i zkratkové rozhodování. Motivaci lze vidět ve snaze vynutit si poslušnost velmi malého dítěte mimořádně tvrdými výchovnými prostředky, obžalovaná byla schopna si uvědomit protispolečenskou podstatu hrubého zacházení s druhým člověkem, natož s dítětem. Nevyvážené a razantní chování pod vlivem zátěže koresponduje s osobnostní výbavou obžalované. Prognóza dalšího vývoje osobnosti obžalované ve vztahu k protispolečenským jednáním je velice variabilní, klíčové bude, do jakého prostředí se obžalovaná v budoucnu dostane. Její resocializace je minimálně střední měrou ztížená, a to zejména z důvodu výše uvedených osobnostních rysů.

29. Shora popsané znalecké závěry tak mimo jiné dokládají takovou osobnostní charakteristiku obžalované, která nejen nijak nezpochybnuje, ale naopak celkem dobře vysvětluje její motivaci i tendenci k takovému jednání, k jakému se sama doznávala a z něhož jí usvědčují i některé další z dosud rozebraných důkazů, tedy k jednání popsanému ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.
30. Ještě týž den, kdy byla nezletilá poškozená vozidlem zdravotnické záchranné služby (přivolaným svědkyní I. [REDAKCE] P. [REDAKCE]) převezena do Fakultní nemocnice v Plzni, provedly policejní orgány prohlídku jejího těla, o čemž pořídily protokol a související fotodokumentaci (č. l. 158-162). Z nich se podává, že na levé straně obličeje, levé horní části hrudníku, pravém boku, obou horních končetinách a levé dolní končetině nezletilé poškozené se nacházely četné viditelné podlitiny. I tyto důkazy tak celkem jasně potvrzují, že nezletilá poškozená byla objektem hrubého a zlého nakládání. Úmrtí list na č. l. 239 a lékařské zprávy citované v níže popsaném soudně lékařském znaleckém posudku pak prokazují, že nezletilá poškozená ve Fakultní nemocnici v Plzni dne 9. 10. 2017 zemřela.
31. Za účelem přesného objasnění otázky, jaká poranění nezletilá poškozená utrpěla, jaký byl možný mechanismus jejich vzniku a co bylo příčinou smrti poškozené, byl ve věci již v přípravném řízení opatřen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č. l. 213-233). Jeho zpracovatelé pak byli opakovaně vyslechnuti v hlavním líčení (č. l. 422-428 a dále protokol o hlavním líčení ze dne 27. 3. 2018), kde své závěry z písemného posudku potvrdili a v návaznosti na kladené dotazy je blíže rozvedli, doplnili a upřesnili. Jejich argumentaci, při níž vycházeli ze své odbornosti, pitvy těla nezletilé poškozené a spisového materiálu v dané trestní věci, soud pokládá za přílehlavou, logickou a přesvědčivou, proto o správnosti učiněných znaleckých závěrů neměl důvod pochybovat. Tyto závěry lze shrnout následovně.
32. Poškozená podle znalců utrpěla taková poranění, jaká jsou popsána ve skutkové větě výroku o vině rozsudku. Šlo tedy jednak o mnohačetné a rozsáhlé krevní výrony měkkých tkání hlavy, trupu a končetin, konkrétně o krevní výron na přechodu čelní a spánkové krajiny, dva krevní výrony při okraji vlasaté části hlavy na čele vlevo, krevní výrony na čele a nad obočím vpravo, krevní výron v oblasti horního i dolního víčka vpravo, dva krevní výrony vlevo na tváři, dva krevní výrony v oblasti dolní čelisti, skupinu krevních výronů vpravo na přední a boční ploše

hrudníku, skupinu krevních výronů vpravo na přední ploše hrudníku a vlevo v prsní krajině, krevní výrony při dolním okraji hrudního koše vpředu oboustranně, vícečetné krevní výrony předloktí a rukou oboustranně, krevní výron na lokti vlevo, krevní výron na přechodu zevní a zadní plochy pravého stehna, krevní výron na zevní ploše levého stehna, krevní výrony nad a pod vnitřním kotníkem vpravo a několik krevních výronů šíje i zad (dále jen „krevní výrony na těle“), dále o zlomeninu dolní čelisti ve střední čáře a zlomeninu krčků obou temporomandibulárních kloubů dolní čelisti (dále jen „zlomenina dolní čelisti“) a konečně o masivní krevní výron pod tvrdou plenou mozkovou nad pravou mozkovou polokoulí s útlakem mozkové tkáně a s přetlakem středových struktur mozku doleva, ložiskový úrazový krevní výron v měkkých plenách mozkových, otok mozku těžkého stupně, druhotné změknutí mozkové tkáně, posunové krvácení v mozkovém kmeni, trombózu žilních splavů lebky a krevní výrony v sítnici pravého oka, v sítnici i sklivci levého oka spolu se subluxací čočky (dále jen „nitrolební poranění“).

33. Všechna uvedená poranění jsou tupého charakteru. Jelikož šlo o mnohačetná poranění různých tělesných krajin a různého stáří, ze soudně lékařského hlediska lze dovozovat, že nezletilá poškozená byla vystavena fyzickým atakům opakovaně a po delší časové období, uvedený charakter předmětných poranění tak nasvědčuje aktivitám, se kterými se znalci setkávají při tzv. syndromu týraného dítěte. Nitrolební poranění jsou ze soudně lékařského hlediska těžká a vážná, a to pro poškození mozku coby důležitého orgánu, taková poranění zraněnou osobu bezprostředně ohrožují na životě a nezřídka i přes bezprostřední a vysoce specializovanou lékařskou péči vedou ke smrti, k čemuž ostatně došlo i v projednávaném případě. Rovněž zlomenina dolní čelisti bývá ze soudně lékařského pohledu zpravidla považována za poranění těžké a vážné.
34. Nezletilá poškozená byla přijata k hospitalizaci na Dětskou kliniku Fakultní nemocnice Plzeň dne 5. 10. 2017 již v hlubokém bezvědomí, i přes řadu vyšetření, ošetření i neurochirurgický zákrok zde dne 9. 10. 2017 zemřela. Bezprostřední příčinou její smrti byla smrt mozku při těžkém otoku mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, což plyne z morfologického nálezu učiněného při pitvě i z klinického průběhu poranění, včetně výsledků perfúzní scintigrafie mozku ze dne 9. 10. 2017 v 13.25 hodin, kdy byla zjištěna úplná absence jakékoli mozkové aktivity. S ohledem na dále uvedené jde ze soudně lékařského hlediska o smrt ze zevních příčin, která je v přímé a příčinné souvislosti s násilným jednáním ze strany druhé osoby a s utrpeným závažným nitrolebním poraněním.
35. Jde-li o mechanismus vzniku jednotlivých poranění, pak krevní výrony na těle podle znalců vznikly opakovaným přímým působením tupého předmětu o nevelké ploše, uvedeným působením totiž dojde k natržení podkožních cév a návazně k výronu krve do podkoží. Různý stupeň organizace krevních výronů a jejich barevný rozvoj svědčí o tom, že ke vzniku těchto výronů nedošlo jednorázovým mechanismem, ale vznikly opakovaně v průběhu delšího časového období. Uvádí-li obžalovaná ve své výpovědi, že nezletilou poškozenou před smrtí opakovaně fyzicky trestala za použití brachiálního násilí, pak takto popisovaným způsobem lze uvedené krevní výrony dobře vysvětlit. Intenzita tohoto brachiálního násilí, které mohlo mít i povahu úderů rukou (jak otevřenou dlaní, tak sevřenou pěstí), musela být nejméně střední intenzity, aby v jeho důsledku došlo ke vzniku krevních výronů zjištěných na těle nezletilé poškozené.
36. Zlomenina dolní čelisti nebyla poraněním čerstvým, vznikla delší dobu před smrtí, šlo o dobu až řádově týdny před smrtí. Nelze jednoznačně určit, zda toto poranění vzniklo jediným úrazovým dějem (je sice zřejmá odlišná pokročilost hojení jednotlivých zlomenin, což však může být způsobeno odlišnou „fixací“ jednotlivých anatomických struktur), z pohledu mechanismu jeho vzniku je však daleko pravděpodobnější, že tomu tak bylo. Zlomenina dolní čelisti obecně vzniká silným úderem nebo silným nárazem na bradový výběžek dolní čelisti, bezprostředně po vzniku se projeví mimo jiné silnou bolestivostí, poruchou skusu a nemožností normálně přijímat stravu.

Pád z jedné úrovně na druhou – tedy i pád z postýlky, o němž hovořila ve své výpovědi obžalovaná – s nárazem brady na podložku může vysvětlit vznik takové zlomeniny. Znalci ale současně upozornili, že nezletilá poškozená byla bezprostředně po uvedeném pádu vyšetřena ve zdravotnickém zařízení (to dokládá lékařská zpráva Rokycanské nemocnice, a. s., která je ve spisu založena na č. l. 78 a kterou znalci měli také k dispozici), při tomto vyšetření nebyly prokázány klinické známky zlomeniny dolní čelisti ve smyslu nějaké patologické pohyblivosti či zvýšené bolestivosti, byla konstatována pouze drobná ranka na dolním rtu, starší podlitiny vpravo na tváři a oděrka brady. Nelze ovšem říci, zda pokud nezletilá poškozená při uvedeném pádu z postýlky utrpěla zlomeninu dolní čelisti, pak by toto poranění vyšetřující lékařka (v Rokycanské nemocnici, a. s.) musela odhalit, v této spojitosti znalci upozornili, že tehdy nedošlo k rentgenologickému vyšetření, které by zlomeninu odhalilo či naopak vyloučilo. Nedojde-li ke správné léčbě zlomeniny dolní čelisti (jejím znehybnění a fixaci), pak se obtížně hojí a je-li čelist zatěžována žvýkáním či kousáním, pak se při těchto aktivitách bolestivost projevuje po celou dobu hojení. Poranění daného typu se obvykle hojí do čtyř až šesti týdnů, probíhá-li správně jeho léčba. Jestliže k takové léčbě nedojde, pak se doba léčení může (ale nemusí) o něco prodloužit, jen stěží by ale šlo o dobu kolem tří měsíců.

37. Nitrolební poranění nezletilé poškozené byla čerstvého charakteru, vznikla nedlouho před smrtí. Ze soudně lékařského pohledu je vyloučeno, že by nitrolební krvácení vzniklo spontánně, v úvahu tak pro jeho vznik připadá přímé trauma hlavy (čili úder zraňujícího předmětu do hlavy či náraz hlavy na takový předmět) anebo silné třesení. Posléze uvedeným mechanismem vznikají takováto nitrolební poranění u malých dětí, jde o tzv. shaken infant syndrom (syndrom z třesení), kdy je dítě zpravidla uchopeno v podpaží, za ramena či hrudník a v důsledku intenzivního třesení relativně velká a těžká dětská hlava při současně nedostatečně vyvinutém kosterním svalstvu krku a šíje a při dosud vysoce elastické krční páteři vykonává hluboké předklony a záklony, navíc doprovázené i rotačními pohyby hlavy, tyto předozadní i rotační pohyby mozku uvnitř dutiny lebeční vedou dále k trhlinám přemostujících žil a drobných cév na rozhraní mozkové kůry a mozkových obalů, a tím i ke vzniku krvácení do nitrolebečního prostoru v podobě krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, současně se projevuje i krvácení v oční sítnici. V posuzovaném případě podle znalců přímé trauma hlavy spočívající v pouhých úderech ve věci zajištěným opaskem (který měli znalci k dispozici) přes temeno hlavy nezletilé poškozené (jak popisovala ve své výpovědi obžalovaná) vznik tak masivního krvácení do nitrolebečního prostoru spolehlivě vysvětlit nemůže, tedy uvedené údery opaskem samy o sobě zjištěné masivní krvácení do nitrolebečního prostoru velmi pravděpodobně nezpůsobily, a to zejména proto, že uvedený opasek je měkký a lehký, uvedené údery pak vůbec nemohly vést k taktéž zjištěnému krvácení v očních sítnicích. Zmíněné údery opaskem zpravidla vedou ke vzniku podkožních krevních výronů, které také jsou zaznamenány ve zdravotnické dokumentaci zachycující vstupní vyšetření nezletilé poškozené při příjmu k hospitalizaci (takové krevní výrony v oblasti hlavy byly podle znalců zjištěny i při samotné pitvě, některé z těchto výronů ale souvisely s neurochirurgickým zákrokem při léčení nezletilé v rámci hospitalizace), tržná poranění (trhliny v kůži, proražená kůže) jako následek bití opaskem zjištěna nebyla. Právě vzhledem ke zjištěnému krvácení v očních sítnicích nezletilé poškozené - které, jak bylo již zmíněno, vzniká typicky při silném třesení a nemůže být způsobeno při úderu opaskem ani jiným tupým předmětem - se jako nejpravděpodobnější mechanismus vzniku předmětného nitrolebního poranění jeví podle znalců silné a delší dobu trvající třesení s nezletilou poškozenou, tedy uvádí-li obžalovaná, že s nezletilou poškozenou nedlouho před příjmem do zdravotnického zařízení silně trásla, pak takové její jednání může vznik všech nitrolebních poranění dobře vysvětlit. Znalci ovšem také připustili, že nitrolební poranění mohla vzniknout i kombinací jednak dřívějšího traumatu hlavy, tedy úderem či úderem do hlavy, přičemž jak bylo zmíněno, takovým traumatem velmi pravděpodobně nebyly pouhé údery zmíněným opaskem do temene hlavy, mohl jím být však i silnější úder otevřenou rukou do obličeje (tzv. facka), tedy úder takové intenzity, že zanechá na tváři krevní výron (a takové výrony v obličeji nezletilé poškozené zjištěny byly), neboť ten vede k prudkému úhlovému

pohybu hlavy či rotačnímu pohybu hlavy (obdobně jako při třesení), jednak následného třesení. Ve spojitosti s právě uvedeným také upozornili, že podle zdravotní dokumentace se při příjmu nezletilé poškozené k hospitalizaci nacházely na její hlavě krevní výrony různého stáří, což dokládá dřívejší opakovanou traumatizaci její hlavy.

38. Nitrolební poranění, která poškozená utrpěla, tedy zejména krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a do měkkých plen mozkových, se podle znalců klinicky manifestují (tedy navenek projevují) tak, že postižený bývá bledý, obtížně dýchá, ztrácí kontakt s okolním prostředím a jeví známky poruchy vědomí. Tyto klinické příznaky se začínají u postižené osoby projevovat v časovém rozmezí několika minut až několika desítek hodin po vzniku daných poranění (v důsledku přímého traumatu hlavy či třesení). Uváděla-li tak obžalovaná, že nezletilá poškozená se kritického dne (5. 10. 2017) projevovala tak, že měla sklopenou hlavu, oči napůl otevřené, působila omámeně, nehýbala se a ztěžka dýchala, pak se mohlo jednat o příznaky počínajícího či rozvíjejícího se nitrolebního poranění. Z výsledků pitvy nezletilé poškozené ani její zdravotní dokumentace znalci nezjistili žádné jiné chorobné změny (onemocnění, zdravotní vady), které by mohly odůvodnit takové její projevy, jaké byly zmíněny v předchozí větě. Se zřetelem na všechny popsané okolnosti vztahující se ke zjištěným nitrolebním poraněním je podle znalců možný takový mechanismus jejich vzniku, že nezletilá poškozená nejprve utrpěla trauma hlavy v důsledku úderu či nárazu do hlavy, poté došlo k úderu opaskem, v důsledku čehož všeho se již mohlo začít rozvíjet nitrolební poranění, byť třeba v menším rozsahu, a následné třesení s jejím tělem pak zvýšilo závažnost a intenzitu těchto nitrolebních poranění.
39. Podle znalců u nezletilé poškozené nebyly zjištěny známky neprůchodnosti dýchacích cest, které by mohly souviset kupříkladu s vdechnutím sousta potravy. Ani popis chování nezletilé poškozené v době po úderech opaskem a před třesením s jejím tělem, jak je ve výpovědi popsala obžalovaná (že nezletilá poškozená seděla, měla sklopenou hlavu, oči napůl otevřené a již byla taková omámená, jako by se jí chtělo spinkat, ruce měla v klíně a nedělala žádné pohyby), nesvědčí pro její dušení. Při vdechnutí sousta potravy totiž dušení probíhá v několika fázích a zpravidla se jedná o dramatický děj s doprovodnou pohybovou aktivitou. V časných fázích dominuje dispnoe projevující se nádechovou dušností, prohloubeným a namáhavým dýcháním se zapojením pomocných dýchacích svalů, tep se zrychluje, stoupá krevní tlak, postižený trpí nedostatkem dechu a strachem ze smrti, což bývá doprovázeno vystupňovanou motorickou aktivitou se snahou o vyproštění sousta. V dalších fázích se objevují křeče, výdejová dušnost a záškuby, klesá krevní tlak, puls se zpomaluje, vystupuje cyanóza a postižený upadá do bezvědomí.
40. Na základě právě popsaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, tak soud vzal za prokázané a zahrnul do svých skutkových zjištění, jaká všechna poranění nezletilá poškozená před svou smrtí utrpěla.
41. Obsah tohoto posudku dále potvrzuje okolnost plynoucí primárně z výpovědi obžalované, ale také některých dalších důkazů (z nichž je třeba připomenout svědectví J. M.), že obžalovaná soustavně fyzicky napadala nezletilou poškozenou tak, že ji bila rukou a kousala do všech částí těla (hlavy, trupu i končetin) a strkala ji takovou silou, až nezletilá poškozená padala na zem, v důsledku čehož jí způsobila mnohačetné a rozsáhlé krevní výrony. V této souvislosti znalecký posudek dokládá, že napadání spočívající v úderech rukou bylo vedeno silou nejméně střední intenzity (to ostatně plyne i z doznání samotné obžalované, jež připustila, že nezletilá poškozená byla v důsledku fyzických útoků z její strany „modrá“).
42. Jde-li o zjištěnou zlomeninu dolní čelisti, pak ze znaleckého posudku ani ve spojení s dalšími provedenými důkazy nelze jednoznačně dovodit, že toto zranění nezletilé poškozené způsobila svým aktivním jednáním obžalovaná. Ta se o žádném útoku, který by takové poranění měl způsobit, ve své výpovědi nezmiňovala, nehovořil o něm v rámci svého svědectví ani její manžel

J■ M■. Oba v této souvislosti poukazovali na pád nezletilé poškozené z její postýlky, byť svědek J■ M■ jej sám přímo nezaznamenal, ale byl o něm informován obžalovanou. Soudně lékařský znalecký posudek pak takový mechanismus vzniku zlomeniny připouští jako celkem reálný. Pro závěr, že právě takto bylo dané poranění způsobeno, svědčí také skutečnost, že k onomu pádu z postýlky mělo dojít měsíc před smrtí nezletilé poškozené a v době její smrti dosud nebylo zhojeno, přičemž obvyklá doba hojení činí čtyři až šest týdnů, v případě jeho neléčení (a u nezletilé poškozené léčeno nebylo) může jít i o dobu o něco delší. Obžalovaná také konstatovala, že ačkoli nezletilá poškozená měla určité potíže s příjmem potravy po celou dobu, co ji měla ve své péči, po pádu z dětské postýlky se problémy s kousáním a rozměňováním stravy znatelně zhoršily, obdobně svědkyně M■ O■ podle své výpovědi u nezletilé poškozené někdy v posledním měsíci pozorovala takové obtíže, přičemž právě tyto projevy (potíže s kousáním a rozměňováním stravy) jsou podle soudně lékařského znaleckého posudku typickým příznakem zlomeniny dolní čelisti. Některé jiné skutečnosti plynoucí z provedeného dokazování – konkrétně okolnost, že vyšetření nezletilé poškozené, které proběhlo v Rokycanské nemocnici, a. s., prakticky bezprostředně po obžalovanou popisovaném pádu z dětské postýlky, předmětnou zlomeninu neodhalilo (k čemuž je třeba současně poznamenat, že uvedené vyšetření nebylo příliš důkladné, neboť jeho součástí zejména nebylo rentgenologické vyšetření, a proto nad otázkou, zda takto realizované vyšetření by danou zlomeninu mělo či nemělo odhalit, lze jen spekulovat, jak také konstatovali znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství), dále fakt, že v lékařské zprávě o daném vyšetření se uvádí poněkud jiný způsob jeho vzniku (pád nezletilé poškozené na zem v důsledku jejího zakopnutí o práh), než který uváděla obžalovaná, jakož i okolnost, že k onomu pádu z dětské postýlky mělo dojít právě v době, kdy s nezletilou poškozenou byla obžalovaná sama (její manžel J■ M■ byl podle své výpovědi vynést odpadky) – sice mohou vyvolávat pochybnosti o tom, že předmětná zlomenina dolní čelisti vznikla právě pádem nezletilé poškozené z dětské postýlky (a nikoli v důsledku některého z fyzických útoků obžalované), nicméně takovou možnost rozhodně nevylučují, a to tím spíše v situaci, kdy jiné (výše již popsané) skutečnosti pro tento mechanismus vzniku dané zlomeniny svědčí. Zároveň lze vyloučit, že nezletilá poškozená zlomeninu dolní čelisti utrpěla ještě dříve, než byla svěřena do péče obžalované. Právě naznačená možnost nemůže obstát ve světle nejen soudně lékařských znaleckých závěrů (výše popsanych a vztahujících se k otázce, jaká je doba hojení zlomeniny dolní čelisti), ale ani vyjádření obžalované a svědkyně M■ O■, z nichž se jasně podává, že znatelně zhoršené kousání a rozměňování stravy se u nezletilé poškozené počalo projevovat až dávno poté, co ji obžalovaná přijala do své péče (konkrétně v posledním měsíci této péče, která celkem trvala bezmála tři měsíce).

43. Ze všech důvodů popsaných v předešlém odstavci tak soud - při respektování v odůvodnění již zmíněné zásady in dubio pro reo - na rozdíl od obžaloby nevzal za prokázané, že zlomeninu dolní čelisti způsobila nezletilé poškozené svým aktivním jednáním obžalovaná. Vycházel proto z eventuality pro obžalovanou příznivější, tedy že nezletilá poškozená tuto zlomeninu utrpěla v důsledku svého pádu z dětské postýlky dne 5. 9. 2017. Současně je ale z provedeného dokazování (konkrétně z vyjádření obžalované i svědectví M■ O■) zřejmé, že obžalovaná si byla vědoma, že nezletilá poškozená má po uvedeném pádu zjevné obtíže s kousáním a rozměňováním stravy, a přesto jí nezajistila odborné stomatologické vyšetření.
44. Konečně a zejména znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ve spojení s výpovědí obžalované prokazuje, že nitrolební poranění nezletilé poškozené zapříčinila svým aktivním jednáním obžalovaná. Z označeného znaleckého posudku je zřejmé, že uvedená poranění nemohla vzniknout spontánně, příčinou jejich vzniku mohlo být obecně trauma hlavy nezletilé poškozené, silné třesení s jejím tělem anebo kombinace obou těchto jevů. Z doznání obžalované (a částečně i z některých dalších důkazů, zejména svědectví J■ M■) se podává, že obžalovaná nezletilou poškozenou soustavně bila, a to mimo jiné do hlavy (především do obličeje), takového jednání se vůči ní dopustila i dne, kdy se tato zranění projevila, tedy 5. 10.

2017, konkrétně ji udeřila nejprve rukou do obličeje a poté nejméně třikrát opaskem do temene hlavy, hlava nezletilé poškozené tedy byla opakovaně vystavována traumatu (nejen uvedeného dne, ale i v předchozí dny), následně silně trásla s jejím tělem. Tedy si vůči nezletilé poškozené počínala obojím způsobem, který soudně lékařský znalecký posudek označil za možné příčiny vzniku nitrolebních poranění. S ohledem na soudní pitvou zjištěné krvácení v očních sítnicích nezletilé poškozené, které mohlo vzniknout pouze při třesení (a nikoli při úderech do hlavy), jak opět plyne z uvedeného znaleckého posudku, je jasné, že na vzniku nitrolebních poranění se podílelo právě toto (obžalovanou popisované) silné třesení. Současně se ovšem z výpovědi obžalované jasně podává, že nezletilá poškozená se nejen po uvedeném třesení, ale již před ním projevovala způsobem, který soudně lékařský znalecký posudek označil za typické klinické příznaky počínajícího či rozvíjejícího se nitrolebního poranění, jaké u ní bylo posléze zjištěno - měla sklopenou hlavu, oči napůl otevřené, působila omámeně, nehýbala se a ztěžka dýchala (a právě proto s jejím tělem obžalovaná podle svého vyjádření následně silně trásla), přičemž takto se podle obžalované začala projevovat nedlouho po úderech opaskem do hlavy, tyto její projevy (které částečně popisovala i svědkyně I. [REDAKCE] P. [REDAKCE]) byly stejné i po provedeném třesení a trvaly i v době, kdy nezletilá poškozená byla předána zdravotnické záchranné službě. Nezletilá poškozená, jak opět prokazuje daný znalecký posudek, přitom netrpěla žádným jiným onemocněním či zdravotní vadou, které by takové její projevy mohly vysvětlit. Odtud logicky vyplývá, že nezletilá poškozená musela předmětná nitrolební poranění částečně utrpět již v důsledku toho jednání obžalované, které předcházelo třesení, tedy v důsledku útoku či spíše útoků obžalované proti její hlavě (podle znaleckého posudku tato poranění patrně nezpůsobily pouze údery opaskem do hlavy, šlo tak nejspíše o kombinaci postupných úderů rukou do hlavy a opaskem do hlavy, přičemž u úderů rukou do hlavy se mohlo jednat jak o úder z předmětného dne, tak o úder či údery z předchozích dnů, neboť klinické příznaky nitrolebního krvácení se podle znalců mohou navenek manifestovat i s odstupem několika desítek hodin).

45. Na základě právě rozebrané argumentace tak soud pokládá za spolehlivě prokázané, že příčinou vzniku nitrolebních poranění nezletilé poškozené bylo jednání obžalované spočívající v kombinaci některého či některých (což je daleko pravděpodobnější) úderů do hlavy a následného silného třesení s jejím tělem. Na tomto místě je třeba poznamenat, že ačkoli obžalovaná uváděla, že se domnívala, že důvodem známek poruch vědomí u nezletilé poškozené, které ji vedly k třesení s jejím tělem, byla okolnost, že jí zaskočilo jídlo (což objektivně vyvrací soudně lékařský znalecký posudek), podle názoru soudu si obžalovaná musela být vědoma, že projevující se porucha vědomí u nezletilé poškozené může být i důsledkem jejích opakovaných útoků proti její hlavě. Tento závěr soud opírá nejen o skutečnost, že podle vyjádření samotné obžalované se porucha vědomí u nezletilé poškozené začala projevovat až výraznější dobu po jídle (patnáct až dvacet minut) a že projevy nezletilé i z laického hlediska ani náznakem nepřipomínaly dušení, ale také a zejména o okolnost, že obžalovaná, jak také uváděla, se následně poškozenou pokoušela probrat poléváním vodou (i naprostému laikovi a osobě s nízkou inteligencí, jakou má obžalovaná, přitom musí být zřejmé, že tento postup nijak nemůže zvrátit či zmírnit probíhající dušení při uvíznutí stravy v dýchacích cestách).
46. Vzniklá nitrolební poranění, jak prokazuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, pak i přes poskytnutou odbornou lékařskou péči vedla ke smrti nezletilé poškozené, ke které došlo dne 9. 10. 2017 ve Fakultní nemocnici v Plzni.
47. Soud tedy shrnuje, že všechny výše popsané, rozebrané a zhodnocené důkazy, které jsou mezi sebou souladu, na sebe navazují a vzájemně se doplňují, mimo jakoukoli důvodnou pochybnost prokazují, že stíhaný skutek se stal za takových okolností a měl u nezletilé poškozené J. [REDAKCE] O. [REDAKCE] takové následky, jak je podrobně popsáno ve skutkové větě výroku o vině rozsudku. Lze jen stručně zrekapitulovat, že způsob, jakým si obžalovaná D. [REDAKCE] M. [REDAKCE] vůči jmenované

nezletilé poškozené počínala, je primárně zřejmý z doznání obsaženého ve výpovědi obžalované, jež zapadá do kontextu skutečností plynoucích ze svědectví J. M., M. O. i I. P., posudků znaleckého pracoviště z oboru kriminalistika, odvětví biologie a odvětví genetika, protokolu o prohlídce těla nezletilé poškozené a zejména znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Období, po které se tohoto jednání dopouštěla, vyplývá z její výpovědi, svědectví J. M. a úředního záznamu o vysvětlení MUDr. Petra Hány, doba jejího počínání vůči nezletilé poškozené dne 5. 10. 2017 (tedy doba kolem 12.00 hodin) se opět podává z její výpovědi, svědecké výpovědi I. P. a záznamu telefonického hovoru mezi uvedenou svědkyní a operátorkou linky 155. Okolnost, že v důsledku jednání obžalované, které je popsáno ve výrokové části rozsudku, nezletilá poškozená utrpěla tam specifikované krevní výrony různých částí těla a nitrolební poranění a že (a kdy) v důsledku těchto nitrolebních poranění zemřela, prokazuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Tentýž posudek dokládá u nezletilé poškozené i poranění spočívající ve zlomenině dolní čelisti, u něhož sice nelze dovodit (z důvodů podrobně vysvětlených v jedné z předešlých pasáží odůvodnění), že je způsobila obžalovaná, z provedeného dokazování (konkrétně z výpovědi samotné obžalované a svědecké výpovědi M. O.) je ale zřejmé, že obžalovaná si byla vědoma, že nezletilá poškozená po úrazu, který vedl k uvedenému zlomenině (pád z dětské postýlky), má zjevné a zvýšené potíže s kousáním a rozměšňováním stravy, přesto jí však nezajistila odborné stomatologické vyšetření (které by nepochybně vedlo k odhalení předmětné zlomeniny) a léčbu.

48. Zjištěný skutkový děj soud pořadil pod skutkovou podstatu jednak přečinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku, jednak zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku. Vedly jej k tomu následující úvahy.
49. Trestného činu (přečinu) týrání svěřené osoby v základní skutkové podstatě podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově. Tyto okolnosti musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.
50. Podle ustálené judikatury a soudní praxe péčí a výchovou podle ustanovení § 198 odst. 1 trestního zákoníku se rozumí nejen péče či výchova rodičů ve vztahu k nezletilým dětem, ale i jakákoli jiná péče nebo výchova, jejímž důvodem může být jak trvalý, tak i přechodný vztah, a to bez ohledu na to, čím byl tento vztah založen. Týráním ve smyslu označeného zákonného ustanovení pak je takové zlé nakládání se svěřenou osobou, jež se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti i určitou mírou trvalosti a dosahuje takové intenzity, aby bylo způsobitelné vyvolat stav, který pociťuje postižená osoba jako těžké příkoří. Nemusí sice jít o počínání soustavné či delší dobu trvající, přičemž trvalost pachatelova jednání je nutno posuzovat i v závislosti na intenzitě zlého nakládání, nicméně prvek určité trvalosti musí být dán vždy. Týrání ve smyslu § 198 odst. 1 trestního zákoníku může mít i podobu opomenutí péče, k níž byl pachatel povinen. Poněkud jinak vyjádřeno, trestný čin týrání svěřené osoby lze spáchat i omisivně. V této souvislosti je třeba poznamenat, že podle § 112 trestního zákoníku se jednáním rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, v důsledku dobrovolného převzetí povinnosti konat nebo vyplývala-li taková jeho zvláštní povinnost z jeho předchozího ohrožujícího jednání anebo k němuž byl z jiného důvodu podle okolností a svých poměrů povinen.
51. V nyní projednávané věci bylo prokázáno, že obžalovaná D. M. byla na základě občanskoprávních rozhodnutí již dříve specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku svěřena nezletilé poškozené J. O., aby o ni pečovala a vychovávala ji, jmenovaná tak byla v její péči a výchově. Po dobu nejméně od konce srpna 2017 do 5. 10. 2017 obžalovaná nezletilou poškozenou soustavně a se stupňující se frekvencí jednak silou nejméně střední intenzity bila

rukou do hlavy, trupu a končetin, jednak strkala takovou silou, že nezletilá poškozená padala na zem, dále ji několikrát kousla do tváře a ruky, nejméně jedenkrát ji svou rukou silněji zmáčkla hlavu a nejméně v jednom případě ji opakovaně udeřila do hlavy opaskem, v důsledku popsanych fyzických útoků nezletilá poškozená utrpěla mimo jiné mnohačetné a rozsáhlé krevní výrony měkkých tkání hlavy, trupu a končetin. Již takto popsané počínání obžalované je zcela nepochybně namístě pokládat za zlé nakládání vyznačující se vyšším stupněm hrubosti i bezcitnosti a působící fyzické útrapy, které bylo takové intenzity, že nezletilá poškozená je vnímala jako těžké příkoří, přičemž trvalo nejméně pět týdnů, obsahovalo tak i prvek trvalosti. Jde tedy nepochybně o týrání, jak má tento pojem na mysli ustanovení § 198 odst. 1 trestního zákoníku. K uvedenému navíc přistupuje skutečnost, že obžalovaná si byla vědoma, že nezletilá poškozená má po úrazu (pádu z dětské postýlky na bradu) zjevné obtíže s kousáním a rozměňňováním stravy a že tedy při uvedené činnosti nejspíše trpí bolestmi (které objektivně zcela jistě v důsledku zlomené čelisti měla). Obžalovaná současně věděla, že vyskytnou-li se po uvedeném úrazu u nezletilé poškozené obtíže, je třeba vyhledat stomatologické vyšetření, neboť takové doporučení je obsaženo v lékařské zprávě dokládající ošetření nezletilé poškozené krátce po zmíněném pádu v Rokycanské nemocnici, a. s., a tuto zprávu obžalovaná, jak sama připustila, měla k dispozici. Se zřetelem na všechny tyto okolnosti i výše již zmíněnou skutečnost, že nezletilá byla v její péči a výchově na základě rozhodnutí soudů vydaných v občanskoprávním řízení, je namístě závěr, že obžalovaná ve smyslu ustanovení § 112 trestního zákoníku byla povinna ke konání záležejícímu v zajištění odborného stomatologického vyšetření a léčby nezletilé poškozené. To však neučinila, třebaže jí v tom nic nebránilo. V důsledku takového jejího opomenutí nezletilá poškozená po dobu jednoho měsíce (od 5. 9. 2017 do 5. 10. 2017) zcela jistě trpěla citelnými bolestmi zejména při konzumaci stravy. Takové opomenutí obžalované se tedy opět vyznačovalo bezcitností a bezohledností, nezletilé poškozené způsobovalo útrapy a trvalo výraznější dobu. Je proto namístě je považovat za součást týrání.

52. Lze tedy shrnout, že z pohledu ustanovení § 198 odst. 1 trestního zákoníku obžalovaná týrala osobu, která byla v její péči a výchově. Právě uvedené počínání obžalované bylo zahrnuto nejméně nepřímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaná nepochybně věděla, že svým jednáním způsobí nezletilé poškozené nejméně fyzické útrapy, které bude vnímat jako těžké příkoří, a s tímto následkem byla alespoň srozuměna (co se takovým srozuměním rozumí, soud vysvětlí níže).
53. Trestného činu (zločinu) těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jinému úmyslně způsobí těžkou újmu na zdraví, zákon tedy vyžaduje, aby těžká újma na zdraví byla způsobena úmyslně. Těžkou újmu na zdraví trestní zákoník ve svém § 122 odst. 2 vymezuje jako vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění, které odpovídá alespoň jednomu z taxativně výjmenovaných typů pod písmeny a) až i). Těmito typy jsou a) zmrzačení, b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, c) ochromení údu, d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, e) poškození důležitého orgánu, f) zohyzdění, g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu, h) mučivé útrapy, i) delší dobu trvající porucha zdraví. Za poškození důležitého orgánu podle § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku soudní praxe pokládá takové poranění některého z tělesných orgánů, při němž vzniká vážné nebezpečí pro život nebo jiný závažný déletrvající či trvalý následek.
54. Jednou z okolností, které podmiňují použití vyšší trestní sazby u trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 trestního zákoníku, je jeho spáchání na dítěti mladším patnácti let, jak plyne z ustanovení § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Další kvalifikační okolností (těžším následkem) u uvedeného trestného činu ve smyslu § 145 odst. 3 trestního zákoníku je, že pachatel takovým činem způsobí smrt. K odpovědnosti pachatele za obě uvedené okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby postačí i nedbalostní zavinění, jak je zřejmé z ustanovení § 17 trestního zákoníku, respektive u těžšího následku v podobě smrti ve smyslu § 145 odst. 3 trestního

zákoníku může být jednání pachatele zahrnuto jen nedbalostním zaviněním, jelikož pokud by pachatel jednáním předvídaným ustanovením § 145 odst. 1 trestního zákoníku způsobil jinému smrt úmyslně, pak takové jednání by bylo namísto posuzovat jako trestný čin vraždy podle § 140 trestního zákoníku.

55. V souvislosti se subjektivní stránkou trestného činu soud v obecné rovině připomíná, že zaviněním se rozumí vnitřní psychický vztah pachatele ke skutkovým okolnostem, jež zakládají trestný čin. Trestní zákoník jako formy zavinění rozlišuje úmysl, který ještě člení na úmysl přímý (§ 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) a úmysl nepřímý (§ 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákoníku), a nedbalost, která může být buď vědomá (§ 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) nebo nevědomá (§ 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Obě formy úmyslu jsou charakterizovány jednak složkou vědomostní, jednak složkou volní, rozdíl mezi oběma formami úmyslu je v odstupňování volní složky. Pachatel tedy jednak musí vědět, že svým počínáním může způsobit trestněprávně relevantní následek, a takový následek buď způsobit chce, je jeho cílem anebo nevyhnutelným prostředkem k dosažení zamýšleného cíle (pak jde o přímý úmysl), případně je s jeho vznikem alespoň srozuměn, přičemž srozuměním se rozumí i smíření pachatele s následkem (u nepřímého úmyslu). U nepřímého úmyslu tedy způsobení následku významného z hlediska trestní práva není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem, neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak cílem nezávadným. Přitom je pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá možnost způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechtěným a vedlejším následkem jednání pachatele, s jehož vznikem je ale srozuměn. Na takové srozumění je nutno usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s nějakou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, jenž si představoval jako možný. Již zmíněné smíření pachatele s trestněprávním následkem pak vyjadřuje v podstatě spodní hranici srozumění. Naproti tomu u zavinění ve formě nedbalosti, kterou lze charakterizovat jako zanedbání povinné míry opatrnosti a způsobení nezamýšleného následku, je dána pouze vědomostní složka, složka volní absentuje – pachatel tedy buď ví, že může způsobit následek významný z hlediska trestního práva, avšak bez přiměřených důvodů spoléhá, že jej nezpůsobí (v tomto případě jde o nedbalost vědomou), anebo ani neví, že svým počínáním takový následek může způsobit, ačkoli o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a vědět mohl (pak se jedná o nedbalost nevědomou). Jak bylo již výše zmíněno, kritériem nedbalosti (vědomé i nevědomé) je zachování určité míry opatrnosti, která podle soudní teorie i praxe je dána spojením objektivního a subjektivního vymezení a jejich vzájemným vztahem. Objektivní vymezení žádá od každého zpravidla stejnou míru opatrnosti, jedná se tedy o povinnost předvídat možné způsobení trestněprávně relevantního následku, měřítko této opatrnosti může být určeno buď právními předpisy anebo obecně. Subjektivním vymezením se pak rozumí taková míra opatrnosti, kterou je pachatel schopen vynaložit v konkrétním případě, jde tedy o individuální hledisko znamenající možnost předvídat způsobení následku, při němž se zohledňují vlastnosti i okamžitý stav pachatele, jakož i okolnosti konkrétního případu. Aby na straně pachatele bylo možno dovodit nedbalostní zavinění za způsobený následek, pak u něj musejí být současně dána obě uvedená hlediska, tedy objektivní i subjektivní. Tato skutečnost je v ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku o nevědomé nedbalosti vyjádřena slovy „měl a mohl“ (předvídat způsobení následku významného z pohledu trestního práva), platí ovšem i pro vymezení vědomé nedbalosti, u které ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je třeba přiměřenost důvodů, pro které pachatel spoléhá, že nezpůsobí trestněprávní následek, posuzovat nejen z hlediska povinné míry opatrnosti, ale také z pohledu možné opatrnosti, tedy podle toho, jaké byly okolnosti případu, jak se mu jevila situace, v níž se v době svého jednání nacházel, jaké měl znalosti a zkušenosti.
56. Jsou-li všechna shora uvedená teoretická východiska aplikována na projednávaný případ, pak lze konstatovat následující. Bylo prokázáno, že obžalovaná dne 5. 10. 2017 nezletilou poškozenou, které v té době byly pouhé dva roky, opakovaně udeřila do hlavy, a to jednak rukou, jednak

opaskem, následně ji uchopila za tělo a silně s ní trásla, bití rukou do hlavy (zejména do obličeje) intenzitou výraznějšího stupně praktikovala vůči nezletilé poškozené i v předešlých dnech. V důsledku některého či některých ze zmíněných útoků vedených proti hlavě v kombinaci s uvedeným silným třesením pak u nezletilé poškozené došlo ke vzniku nitrolebních poranění specifikovaných ve skutkové větě výroku o vině rozsudku. Tato poranění zasahovala mozek (tedy pro život zcela zásadní orgán) a poškozenou bezprostředně ohrožovala na životě (a života ji ostatně nakonec také zbavila). Za tohoto stavu je zcela namístě uvedená poranění pokládat za poškození důležitého orgánu ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Nezletilá poškozená pak v jejich důsledku i přes odbornou lékařskou péči po čtyřdenní hospitalizaci zemřela.

57. Dosud popsané skutečnosti dokládají, že obžalovaná jinému způsobila těžkou újmu na zdraví, čin spáchala na dítěti mladším patnácti let a tímto činem způsobila smrt. Z pohledu objektivní stránky tak její jednání nese znaky skutkové podstaty zločinu těžkého ublížení na zdraví v kvalifikované skutkové podstatě podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku.
58. Uvedené jednání obžalované bylo zahrnuto i potřebnou formou zavinění. U vzniklých nitrolebních poranění sice nelze dovozovat, že obžalovaná je svým počínáním způsobit chtěla, že by byly jejím zamýšleným cílem či nevyhnutelným prostředkem k jeho dosažení. Cíl jednání obžalované byl z pohledu trestního práva dokonce irrelevantní, fyzickým trestáním (údery do hlavy) chtěla dosáhnout toho, aby nezletilá poškozená konzumovala stravu a přestala plakat, třesením s nezletilou poškozenou, která počala jevit známky poruchy vědomí (v důsledku dřívějších úderů do hlavy), pak chtěla docílit toho, aby se probírala. Z uvedeného plyne, že ve vztahu k následku předvídanému ustanovením § 145 odst. 1 trestního zákoníku nejednala v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Nicméně obžalovaná si i přes svou nízkou inteligenci (jejíž praktická složka navíc až natolik slabá není) musela na úrovni laických představ uvědomovat, že bije-li opakovaně dítě útlého věku (nezletilá měla pouhé dva roky) do hlavy, která navíc byla vystavena dlouhodobé traumatizaci (tedy dlouhodobému bití), pak velmi reálně může dojít mimo jiné k vážnějším nitrolebním poraněním, tedy zejména k nějakému poranění mozkových struktur nacházejících se uvnitř kostní schránky hlavy. Obdobně si musela být vědoma, že poranění takového charakteru mohou nastat i při silném a intenzivním třesení s tělem nezletilé poškozené, při kterém dochází k prudkým a nekontrolovaným pohybům hlavy a tím i důležitého orgánu uvnitř hlavy uloženého, tedy mozku. I toto třesení, byť jeho motivací byla snaha obžalované probírat nezletilou poškozenou k vědomí, plně zapadá do kontextu toho, jak k ní obžalovaná celkově přistupovala – na jakékoli chování či projevy nezletilé poškozené, které nebyly podle jejích představ nebo které vzbuzovaly její nelibost, obžalovaná reagovala hrubým a necitlivým zacházením. Jestliže i přes vědomost výše uvedených skutečností si vůči nezletilé poškozené počínala způsobem specifikovaným ve výrokové části rozsudku (tedy ji bila do hlavy a následně intenzivně trásla s jejím tělem, což mělo za následek prudké a nekontrolované pohyby hlavy), pak nemohla počítat s žádnou konkrétní okolností, jež by měla zabránit následku (v podobě vážných nitrolebních poranění, konkrétně poranění mozkových struktur), který si představovala jako možný, tedy s tímto následkem byla srozuměna. Ve vztahu k základní skutkové podstatě trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku tedy jednání obžalované bylo zahrnuto nepřímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Úmysl obžalované se pak jistě vztahoval i k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby uvedené v § 145 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, čili ke skutečnosti, že nezletilá poškozená, vůči které se dopouštěla trestněprávně relevantního jednání, je mladší patnácti let.
59. Jde-li o těžší následek předvídaný ustanovením § 145 odst. 3 trestního zákoníku (smrt nezletilé poškozené), obžalovaná ho jistě nechtěla způsobit, s jeho vznikem nebyla ani srozuměna. Podle

názoru soudu si v době činu snad ani neuvědomovala, že tento následek může způsobit, není tedy zřejmě namístě ani závěr o její vědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Naproti tomu lze na straně obžalované spolehlivě dovodit nevědomou nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Je totiž zřejmé, že mozek je orgánem nejen životně důležitým, ale také mimořádně složitým a citlivým, tedy i takové jeho poranění, které spočívá nikoli v jeho přímé devastaci či deformaci (jako je jeho rozdrčení či proražení při současném rozdrčení či proražení lebky), ale „toliko“ v prasknutí některých cév v mozkových strukturách a následujícím krvácení do těchto struktur, může mít (a často mívá) fatální následky v podobě smrti. Vzhledem k uvedené enormní citlivosti a složitosti mozku pak ani neodkladně poskytnutá a vysoce odborná lékařská péče (jejíž poskytnutí obžalovaná nepřímo iniciovala) nemusí zabránit (a často nezabrání) vzniku tohoto následku. Právě popsané okolnosti vztahující se k možnosti smrti nezletilé poškozené obžalované v rozhodné době (tedy v době stíhaného trestněprávního jednání) patrně nedomýšlela a tedy si je ani neuvědomovala, nicméně je měla a mohla předpokládat, tedy měla a mohla si jejich průběh představit jako možný, neboť žádná výrazně specifická skutečnost jí v její povinnosti a možnosti takového předpokladu nebránila. V této souvislosti je třeba opět připomenout, že obžalovaná sice má nízkou inteligenci, její praktická orientovanost (v porovnání s jinými složkami inteligence) ale až tak slabá není, obžalovaná je svéprávná, absolvovala základní školní docházku, v době stíhaného jednání jí bylo 25 let, tedy měla již určité životní zkušenosti. Při zvážení všech uvedených okolností lze podle přesvědčení soudu učinit závěr, že obžalovaná v rámci svého jednání popsaného ve výrokové části rozsudku měla povinnost i možnost předvídat, že v důsledku tohoto jejího počínání může u nezletilé poškozené v krajním případě nastat i smrt. Z pohledu ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku tedy vzhledem k okolnostem a svým poměrům měla a mohla vědět, že může způsobit těžší následek uvedený v § 145 odst. 3 trestního zákoníku.

60. Všechny výše rozebrané okolnosti dokládají, že obžalovaná po objektivní i subjektivní stránce naplnila také všechny znaky skutkové podstaty zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 odst. trestního zákoníku.
61. Pro úplnost lze poznamenat, že těžší následek v podobě smrti (zaviněné pachatelem z nedbalosti) je znakem i kvalifikované skutkové podstaty trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, přičemž v projednávané věci obžalovaná tento následek způsobila jednáním, které nese znaky nejen trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, ale také týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku (oba tyto trestné činy byly spáchány v jednočinném souběhu, jehož určité specifikum tvoří okolnost, že část dílčích aktů, které ve svém souhrnu tvořily týrání svěřené osoby ve smyslu § 198 odst. 1 trestního zákoníku, představuje z pohledu ustanovení § 145 odst. 1 trestního zákoníku způsobení těžké újmy na zdraví). Podle názoru soudu ovšem v případech, kdy dvěma úmyslnými trestnými činy spáchanými v jednočinném souběhu je způsoben jeden a tentýž těžší následek zaviněný z nedbalosti, který je u obou takových trestných činů znakem jejich kvalifikovaných skutkových podstat, pak je namístě tento těžší následek vztáhnout pouze k té kvalifikované skutkové podstatě trestného činu, která je (z pohledu relevantních trestních sazeb) přísněji trestná (a nikoli též ke kvalifikované skutkové podstatě mírněji trestné), což je v posuzovaném případě skutková podstata trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku. Proto soud – ve shodě s podanou obžalobou – jednání obžalované kvalifikoval tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.
62. Na základě závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, které byly v odůvodnění již rozebrány, je zřejmé, že obžalovaná je za stíhaný skutek odpovědná i z hlediska přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku).

63. Jelikož soud v dané věci uznal obžalovanou vinnou stíhaným trestněprávním jednáním, ukládal jí návazně za toto jednání trest. Obžalovaná naplnila znaky dvou trestných činů, trest byl proto stanoven ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku jako úhrnný v rámci trestní sazby dopadající na přísnější z těchto trestných činů. Jím je zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku, u něhož trestní sazba činí osm až šestnáct let odnětí svobody.
64. K osobě obžalované bylo z její výpovědi, popisu rejstříku trestů a sdělení Vězeňské služby ČR zjištěno, že před spácháním nyní stíhaného jednání se nedostala do střetu s trestními zákony, ani v jiných směrech nebyly k jejímu dosavadnímu životu zjištěny negativní poznatky. Vězeňská služba ČR hodnotí její chování ve vazbě kladně. Manželství obžalované s J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] trvá i nadále, v péči již žádné děti nemají, protože nezletilá D. [REDAKCE] O. [REDAKCE] byla (v souvislosti s trestním stíháním obžalované za nyní projednávaný skutek) svěřena do péče jiné osoby.
65. Při úvaze o výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost posuzovaného skutku, osobu obžalované i její poměry, její postoj ke spáchanému činu, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.
66. Obžalované přitěžovalo, že svým počínáním naplnila znaky více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). Závažnost jejího jednání dále zvyšovala skutečnost, že u obou těchto trestných činů bylo předmětem útoku dítě útlého věku, jehož možnosti účinné obrany proti tomuto jednání byly takřka nulové. Na straně druhé je třeba jako okolnosti polehčující ve smyslu § 41 písm. l), n), o) trestního zákoníku vnímat doznání obžalované (lze připomenout, že obžalovaná se doznala k převážné většině skutečností charakterizujících stíhaný skutek), jí opakovaně projevenou upřímnou lítost nad spáchaným činem (tu vyjádřila jak při výpovědi před policejním orgánem v přípravném řízení, tak opakovaně i v řízení před soudem, kde její vyjádření na soud nepůsobilo účelově ani teatrálně, nýbrž jako projev někoho, kdo činu vskutku lituje) a vedení řádného života před tímto činem. Ve prospěch obžalované je namístě také zohlednit, že ve vztahu k základním skutkovým podstatám obou trestných činů bylo její počínání zahrnuto toliko nepřímým úmyslem (tedy mírnější ze zákonem předvídaných forem úmyslného zavinění), že na jejím trestněprávním jednání se do určité míry podílela i její psychická porucha (která snížila, byť jen nepodstatně, schopnost obžalované ovládat své jednání) a že nakonec sama iniciovala zajištění lékařské pomoci nezletilé poškozené. V potaz je třeba vzít i kladné chování obžalované za dobu dosavadního pobytu ve vazbě.
67. Z právě rozebraného je zřejmá převaha okolností polehčujících a svědčících ve prospěch obžalované nad okolnostmi přitěžujícími a zvyšujícími závažnost stíhaného trestněprávního jednání. Za tohoto stavu se jako adekvátní jeví výměra trestu odnětí svobody jen mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, konkrétně ve výměře devíti let. Proto právě takový trest soud obžalované uložil. Trest v takovéto výši pochopitelně musí být nepodmíněný, neboť podle ustanovení § 81 odst. 1 a § 84 trestního zákoníku lze výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložit jen u výměry nepřesahující tři roky.
68. S výrokem o nepodmíněném trestu odnětí svobody je spjat i výrok o způsobu výkonu tohoto trestu. Obžalované byl mimo jiné za trestný čin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 trestního zákoníku, který je ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku zvláště závažným zločinem, uložen trest odnětí svobody ve výměře devíti let. Pro tyto případy trestní zákoník ve svém ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) počítá se zařazením pachatele do věznice se zvýšenou ostrahou. Nicméně moderační ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku umožňuje soudu zařadit pachatele do jiného typu věznice, má-li se zřetelem na závažnost činu a povahu i stupeň narušení pachatele za to, že v jiném typu věznice se lépe dosáhne jeho nápravy.

V posuzované věci se sice obžalovaná dopustila jednání, která nese znaky mimo jiné typově velmi závažného trestného činu, ovšem míra jeho konkrétní závažnosti byla nižší, čemuž odpovídala výměra trestu odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, tato výměra tedy jen nepříliš výrazně přesáhla hranici osmi let uvedenou v § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Výše již bylo také konstatováno, že obžalovaná je osobou dosud netrestanou. Se zřetelem na všechny tyto okolnosti má soud za to, že obžalovanou není nutné zařadit do věznice s ostrahou, která je standardně určena pro nejvíce nebezpečné a nejvíce sociálně narušené pachatele, ale že její nápravy může být přinejmenším stejně účinně dosaženo i v mírnějším typu věznice. Proto byla obžalovaná při použití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazena do věznice s ostrahou.

69. Nárok na náhradu škody ani nemajetkové újmy nebyl žádným subjektem uplatněn, proto soud o této otázce nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je omezen ve svéprávnosti, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 3. 2018

Mgr. Martin Kantor v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Levá